

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: D.K., nar. „X“, bytem „X“,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.2.2015, č.j. KrÚ 9843/2015/ODSH/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 21.11.2014, č.j. OSA/P-1248/14-D/22, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, neboť porušil ust. § 18 odst. 4 tohoto zákona. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 29.07.2014 okolo 13:32 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky „X“, v obci Pardubice, na ulici Demokratické mládeže, ve směru jízdy ke křižovatce s ulicí Chrudimská jel rychlostí 74 km/h (po odečtení přípustné

tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 24 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a zároveň povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že „*správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav, neboť rozhodl toliko na podkladě úředních záznamů, ač tyto žalobce v řízení důvodně zpochybnil, aniž by správní orgán vycházel z relevantních důkazů*“. V další námitce žalobce tvrdil, že vozidlo, které mu byla změřena rychlost, neřídil, a že vozidlo řídila „*jiná osoba*“. Žalobce k tomu uvedl, že vozidlo řídil „*jeho kamarád*“, T.T., bytem „X“, který „*v blízkosti křižovatky s ulicí Chrudimská z vozidla vystoupil a předal řízení žalobci*“. Následně se s vozidlem rozjel a „*po několika sekundách*“ byl dostihnut hlídkou policie, která mu dala pokyn k zastavení. Žalobce údajně tuto skutečnost též sděloval hlídce, policista mu však sdělil, že tuto skutečnost může uvést buď na tiskopis oznámení přestupku, nebo přímo správnímu orgánu při ústním jednání. Žalobce očekával, že bude nařízeno ústní jednání, při kterém sdělí totožnost řidiče vozidla, namísto toho správní orgán vydal rozhodnutí o přestupku. K tomu uvedl svou úvahu o tom, že policisté jej neměli „*po dobu stíhání*“ na dohled, uvedl svůj vlastní výpočet týkající se vzdálenosti zastaveného a měřeného vozidla od místa měření. Žalobce považoval za absurdní tvrzení žalovaného, že vozidlo žalobce patří k vozidlům, jejichž tvar a velikost se dá jen stěží přehlédnout nebo zaměnit, rodinné vozy světlé barvy patří k nejčastějším používaným vozům v České republice, tedy k přehlédnutí vozidla tohoto typu lze dojít o poznání častěji. Způsob, „*jakým se správní orgán vypořádal s námitkou žalobce a s jeho skutkovým tvrzením, tak byl nejen opřen o nerelevantní úřední záznam, ale též sám o sobě zcela nelogický*“. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 23.11.2010, č.j. 4As 28/2010-59, který se dle názoru žalobce „*věnoval skutkově téměř identickému případu*“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z rozhodnutí o přestupku, podklady rozhodnutí jsou dostatečné k prokázání přestupkového jednání, přičemž úřední záznam nebyl jediným podkladem. Tvrzení o tom, že měřené vozidlo řídil T.T., žalobce uvedl až v žalobě, k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36. Na místě silniční kontroly žádnou takovou skutečnost žalobce neuvedl, jinak by byla zapsána v oznámení o přestupku, naopak se žalobce na místě silniční kontroly k přestupku nevyjádřil ani oznámení přestupku nepodepsal. Ze spisové dokumentace je pak zřejmé, že byl žalobce po zastavení hlídkou policie ČR ve vozidle sám. Ani ve vyjádření, které podal během řízení u správního orgánu I. stupně, žalobce neuvedl konkrétní údaje k osobě řidiče, s návrhy zástupce se vypořádal žalovaný správní orgán, rovněž v odvolání neuvedl žalobce žádnou konkrétní osobu, která vozidlo měla dle jeho tvrzení v době měření řídit. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že hlídka Policie ČR měla změřené vozidlo po celou dobu na dohled, jinak by na křižovatce s ulicí Chrudimská nemohla následovat vozidlo směrem jízdy vpravo a následně je zastavit před firmou Alupa. To vylučuje tvrzení žalobce o zastavení měřeného vozidla, vystoupení „*údajného řidiče T.*“ a předsednutí žalobce na místo řidiče, který údajně pokračoval v jízdě dál. Ulice Demokratické mládeže je po celé své délce rovným úsekem, nic nebrání dobrému výhledu, měření bylo provedeno za příznivých klimatických podmínek, tvrzení žalobce o tom, že vozidlo řídila jiná osoba, je účelové. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Není pravdou, že by správní orgán nesprávně zjistil „*skutkový stav*“, když nerozhodoval „*toliko na podkladě úředního záznamu*“, jak žalobce účelově v žalobě tvrdil. Pokud by se právní zástupce žalobce dostatečně seznámil s obsahem správního spisu a s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, tak by zjistil, že **úřední záznam ze dne 29.7.2014 sepsaný policistou Robertem Suchým (čl. 5 správního spisu) nebyl jediným podkladem žalovaného rozhodnutí**. Pouze totiž v takovém případě, tj. jestliže by úřední záznam byl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, tak by bylo možné dospět k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, protože **úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, přičemž dokazování však nemůže spočívat pouze na úředních záznamech** (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). V projednávané věci totiž správní orgán I. stupně vycházel **ještě z dalších podkladů**, a to z oznámení o přestupku, podle něhož byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR a jako řidič zmíněného a měřeného vozidla byl ztotožněn s tím, že žalobce se k přestupkovému jednání nevyjádřil a oznámení o přestupku nepodepsal. Dále vycházel správní orgán z dokladů o úředním měření, přičemž správní spis obsahuje i CD zahrnující fotodokumentaci měřeného vozidla, ze které rovněž správní orgán vycházel. Podkladem rozhodnutí byl ověřovací list měřicího zařízení, přičemž **žalobce ke správnosti měření neuvedl žádnou námitku**, pokud by ji měl, měl si vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. ust. 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění). To však žalobce neučinil, když žádnou věcnou námitku proti výsledku měření neuvedl v průběhu správního řízení a ani ji neučinil součástí odvolání, které podal navíc v **blanketní formě** a rovněž ani v žalobě nic proti výsledku měření nenamítl. Pro věc bylo klíčové to, že **důkaz o rychlosti žalobcem řízeného vozidla byl pořízen měřicím zařízením, který splňoval všechny zákonné požadavky a nebyl ve vlastnictví soukromé osoby, současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen**. Tyto podklady tak postačují k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60 a ze dne 2.2.2013, č.j. 3As 9/2013-35), přičemž v řízení o daném přestupku postupoval správní orgán tak, „*aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). **V dané věci správní orgány dostaly tomuto požadavku**, když podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu věci a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

Navíc nelze přehlédnout, že **námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu uplatnil žalobce až v žalobě**, když „vynechal“ institut odvolání, resp. pouze formálně podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku, tedy pouze v **blanketní formě**. Krajský soud však není správním orgánem, který namísto odvolacího orgánu by se měl nově zabývat s námitkami proti rozhodnutí o přestupku, které žalobce mohl uplatnit v odvolání, ale neučinil tak, tedy v podstatě nevyužil možnosti tyto námitky uplatnit v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Příklad, kdy bylo v přestupkové věci podáno jen blanketní odvolání, avšak námitky byly obsaženy až v žalobě, vyhodnotil již NSS jako **účelový**. Pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, „*je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a*

*řízení s právními předpisy“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, a zejména pak je podstatný závěr uvedený v rozsudku NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43, podle něhož „**správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem**“, když „**smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily**“). Rovněž obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36 konstatoval, že „**jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily**“. V daném případě mohl uvedené tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a další námitku týkající se zcela nové verze žalobce o tom, že zmíněné vozidlo v době měření „*řídil jeho kamarád, pan T.T.*“, nepochybně **mohl žalobce uplatnit v odvolání** proti rozhodnutí o přestupku. Pokud podal blanketní odvolání, tak nevyužil možnosti, aby se těmito námitkami zabýval odvolací správní orgán, a **soud ve správním soudnictví již funkci odvolacího správního orgánu nahrazovat nemůže** (viz výše uvedená argumentace uvedená ve zmíněných rozsudcích NSS). **Již z tohoto důvodu lze považovat námitky za účelové a žalobu za nedůvodnou.***

Krajský soud se však s těmito námitkami přesto zabýval, a to nejprve s námitkou týkající se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, kdy podle názoru žalobce bylo rozhodováno pouze na podkladě úředních záznamů (argumentace soudu k této námitce viz výše) a dále se soud zabýval věcně s jeho námitkou o tom, že měřené vozidlo řídil jeho „*kamarád*“. Žalobce v žalobě soudu předestřel svou verzi o tom, že „*očekával*“, že bude ve věci nařízeno další ústní jednání, při kterém sdělí totožnost řidiče vozidla, přičemž v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně až po konání ústního jednání, kterého se zúčastnil zmocněnec žalobce, M. V., prostřednictvím tohoto zmocněnce zprávou ze dne 29.10.2014 správního orgánu I. stupně uvedla, že „*po konzultaci s obviněným uvádím, že tento vozidlo, kterému byla změřena rychlost, neřídil. Vozidlo řídila jiná osoba, která v blízkosti křižovatky s ul. Chrudimská z vozidla vystoupila. Policisté toto pravděpodobně nezaznamenali, neboť vozidlo neměli na dohled po celou dobu jízdy vozidla*“. Zároveň navrhla vyslechnout zasahující policisty. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí o přestupku konstatoval, že „*této „historce“ nelze uvěřit, neboť měření bylo policisty prováděno na ul. Demokratické mládeže (u stadionu – viz str. 1 – oznámení přestupku), tedy prakticky na jejím začátku (ve směru jízdy obviněného) a v denní době, kdy viditelnosti nebyla ztížena vlivem povětrnostních podmínek. Jak je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, tak tato komunikace je naprosto přehledná, jedná se o dlouhý, přímý a široký úsek až po křižovatku s ulicí Chrudimská. Vozidlo Opel Zafira řízené obviněným patří k vozidlům, jejichž tvar a velikost se dá jen stěží přehlédnout nebo zaměnit. Policista vozidlo změřil na odjezdu na vzdálenost 120,2 m. Po změření vozidlo dále pokračovalo v jízdě ve směru ke křižovatce s ulicí Chrudimská. Uvedené vozidlo bylo po dojetí zastaveno na účelové komunikaci před firmou Alupa (po odbočení doprava na ulici Chrudimská – prakticky ihned za křižovatkou před firmou Alupa). Z toho vychází, že jej policisté sledovali po celou dobu z měření rychlosti až do zastavení (viz úřední záznam – str. 5). Proto je zcela nereálné, aby vozidlo někde před křižovatkou zastavilo, z něho*

vystoupil řidič a na jeho místo nastoupil obviněný, který by poté pokračoval dále v jízdě“. Návrhy zmocněnce žalobce na výslech policistů pro neúčelnost zamítl. Uvedený závěr správního orgánu I. stupně je zcela logický a nevytváří pochybnosti o tom, že **policisté měli po celou dobu vozidlo na dohled, a že by verze příběhu uvedená žalobcem, resp. zmocněncem žalobce až po ústním jednání, byla vůbec reálná.** Je s podivem, že s těmito závěry správního orgánu I. stupně žalobce polemizuje, resp. uvádí věcné námitky až v žalobě, když „vynechal“ institut odvolání, které podal pouze v blanketní formě. V tom případě, jak bylo již výše uvedeno, krajský soud nemůže nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu a věcně posuzovat námitku, která směřuje proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž tuto uplatnil žalobce v odvolání. **Žalobce tak v podstatě přesouvá činnost odvolacího správního orgánu na soud,** což považuje soud za účelové a nepřipustné (srov. výše zmíněná judikatura NSS). To by pak ad absurdum mohl být rovnou změněn správní řád tak, že by z něj byl vypuštěn institut odvolání a nahrazen poukazem na možnost podat námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovnou soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Navíc zmocněnec M. V., jak je soudu známo dostatečně z rozhodovací činnosti, zastupuje v obdobných přestupkových věcech jako zmocněnec velmi často a určitě ví, co je obsahem odvolání, takže podání odvolání v blanketní formě považuje soud z její strany pouze za účelové, s cílem vyhnout se věcného posouzení této námitky v odvolacím řízení s kalkulací možného zrušení rozhodnutí o přestupku správním soudem z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ale v tom ten, kdo byl autorem takové obstrukční a účelové procesní strategie, se zmýlil. Kdyby se opravdu jednalo zmocněnci M. V. o účinnou ochranu práv žalobce v přestupkovém řízení, tak by tyto námitky uplatnila již v odvolání, nikoliv až v žalobě. A skutečnost, že M. V. je jedním z účelově a obstrukčně jednajících zmocněnců žalobců v přestupkových věcech, kdy žaloby podává „nikoliv náhodou“ výše zmíněný advokát Mgr. Topol, soud nemá žádných pochyb. Ostatně obstrukčnost jednání tohoto zmocněnce potvrdil i NSS (např. v rozsudku ze dne 16.7.2015, č.j. 7As 106/2015-67, či rozsudek NSS ze dne 31.7.2015, č.j. 8As 180/2014-45). Rovněž NSS o právním zástupci, který podal žalobu, se též v souvislosti s obstrukčním jednáním zmínil v řadě rozsudků, kdy konstatoval, že se jedná o „**promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek**“ (srov. např. rozsudek NSS č.j. 4As 171/2014-26). Tato účelovost jednání, kdy je podáno blanketní odvolání a v žalobě jsou uplatněny věcné námitky proti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně musí nutně vést k zamítnutí žaloby, neboť **jednání in fraudem legis nepoživá právní ochrany, což je obecnou právní zásadou, vlastní celému právnímu řádu** z jeho povahy (srov. např. nálezný Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/2012, navíc je od 1.1.2014 výslovně zakotvena i v § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Pokud si žalobce zvolil zástupce, který si zvolil tuto obstrukční a účelovou strategii, jejíž součástí byla i procesní pasivita (tj. podání blanketního odvolání), tak je to on, kdo musí nést s takovou strategií i spojená rizika (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8As 57/2015-46) a nemůže svou odpovědnost přesouvat na bedra soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

Navíc je i samotná **zmíněná verze uvedeného „příběhu“**, či „*historky*“, jak tento příběh nazval správní orgán I. stupně, **nevěrohodná.** Pokud by totiž skutečně vozidlo v době měření řídil kamarád žalobce, T.T., jak zcela nově a překvapivě uvedl žalobce až v žalobě, **tak by zcela logicky uvedl tuto verzi již zasahujícím policistům při sepisu oznámení přestupku.** Rovněž by již v průběhu správního řízení nebo v odvolání uvedl svou verzi, proč tak neučinil, když pouze v žalobě tvrdil, že to „*hlídce*“ sděloval, ale „*policista mu však sdělil,*

že tuto skutečnost může uvést buď na tiskopis oznámení přestupku, nebo přímo správnímu orgánu při ústním jednání“. **Proč tedy neuvedl tuto svou „verzi“ tohoto příběhu hned do oznámení, anebo při ústním jednání, lze vysvětlit pouze její účelovostí a nevěrohodností.** Pokud by toto vozidlo skutečně řídil jeho „kamarád“, tak by jeho jméno určitě žalobce uvedl nejen v oznámení přestupku, ale i v průběhu správního řízení. Tam však mlčel „jako ryba“ a až najednou v žalobě překvapivě sdělil jméno údajného řidiče. Ale to už **je součástí zmíněné účelové a obstrukční procesní strategie, s cílem vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví a docílit toho, že soud za účelem „došetření“ věci rozhodnutí žalovaného zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. V tom se však žalobce, resp. ten, kdo tuto procesní strategii určil, zmýlil, neboť jednání in fraudem legis nelze poskytnout právní ochranu** (argumentace soudu viz výše).

Rovněž nelze věřit jeho tvrzení o tom, že by opravdu očekával, že bude ve věci nařízeno další ústní jednání, při kterém sdělí totožnost řidiče vozidla. Přece mu nic nebránilo, aby prostřednictvím svého zmocněnce tak učinil při ústním jednání dne 23.10.2014. Tím spíš pak, když až po tomto jednání, na kterém zmocněnec žalobce v podstatě žádný návrh na doplnění dokazování nevzněl, v dodatečném vyjádření „k řízení“ pouze obecně sdělil, že vozidlo řídila jiná osoba, lze úspěšně pochybovat o věrohodnosti této verze žalobce. Naopak lze z takového způsobu uplatnění této námitky (tj. nikoliv při jednání) vyvodit závěr o účelovém protahování řízení, kdy až po ústním jednání bez závažného důvodu zmocněnec žalobce sdělí pouze jen obecně, že vozidlo řídila jiná osoba, neuvede však její jméno a samozřejmě „čeká“, že budou nařízena další jednání s cílem, aby řízení bylo co nejdelší a bylo dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek. Proč by jinak takto výše jmenovaný obstrukčně a účelově jednající zmocněnec M. V. tuto námitku uplatnila až po ústním jednání, to sám žalobce nevysvětlil žádnou věrohodnou „verzí“ takového způsobu jednání zmocněnce žalobce, který určitě musí vědět, že při jednání má právo navrhnout provedení důkazů a sdělit hned svou „verzi“ příběhu žalobce. **Není tak vyloučeno, že se v podstatě sám žalobce mohl stát „obětí“ účelové a procesní strategie,** kterou uplatnil zmocněnec M. V., a kdy „nikoliv náhodou“ podal žalobu výše jmenovaný advokát. Rovněž tento zástupce žalobce použil zcela účelově rozsudek NSS ze dne 23.11.2010, č.j. 4As 28/2010-59, když tvrdil, že v takovém případě se NSS „věnoval skutkově téměř identickému případu“. To však pravda není a zástupce žalobce jako obvykle používá citaci z judikatury účelově, když z ní „vytrhává“ závěry, které odpovídají jinému skutkovému stavu věci. Podle cit. rozsudku NSS se jedná o zcela jinou situaci, kdy vznikly pochybnosti o místu měření prováděném v obci, a kdy výrok rozhodnutí o přestupku neobsahoval dostatečným způsobem konkretizaci místa spáchání přestupku. V projednávané věci tomu tak nebylo, ostatně ani v žalobě není uplatněna žádná věcná námitka týkající se konkretizace místa spáchání přestupku a místa, kde bylo měření rychlosti vozidlo prováděno. Takže se nejedná o žádný „skutkově téměř identický případ“, ale o naprosto jiný případ.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová

Toto rozhodnutí ze dne 24. února 2016, č.j. 52A 58/2015-42-48 nabylo právní moci dne 2. března 2016 a je vykonatelné. Připojení doložky provedl Michaela Jiroutova dne 30. března 2016.